

Arrest

nr. 101 701 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 juli 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een yezidische inwoner van Tal Azeer (provincie Ninewa) bent. Volgens uw identiteitskaart bent u op 4 april 1986 geboren. Op ongeveer 15-jarige leeftijd leerde u A.(...) H.(...) A.(...) (O.V. 6.509.101) kennen in Rabeaa, de regio waar jullie beide families een stuk landbouwgrond hadden. Een negental jaren geleden, dus rond 2003, werden jullie

verliefd. Na verloop van tijd besloten jullie te trouwen. Beide families stemden in met een huwelijk en circa 2008 werden jullie in de echt verbonden. Na het huwelijk ging u bij de familie van uw echtgenoot wonen. Op 25 augustus 2009 verliet uw echtgenoot Irak nadat enkele Arabieren hem bedreigden omwille van zijn yezidische afkomst. Op 28 oktober 2009 vroeg A.(...) in België asiel aan en in november 2009 werd hij als vluchteling erkend. Na zijn vertrek woonde u afwisselend bij uw familie en uw schoonfamilie. Na verloop van tijd was u niet langer welkom bij uw schoonfamilie en verbleef u enkel nog bij uw eigen familie. In 2010 vroeg u gezinshereniging aan bij de Belgische autoriteiten. Op 10 mei 2011 werd uw aanvraag geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermoedde dat het om een schijnhuwelijk ging.

Het afwijzen van het verzoek tot gezinshereniging maakte u ziek en u besloot om A.(...) achterna te reizen. Op 16 juni 2012 verliet u Irak en reisde u via Turkije naar België. U kwam op 27 juni 2012 in België aan en u vroeg een dag later, op 28 juni 2012, asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 15/02/2012, nationaliteitsbewijs dd. 15/10/2009, kopie paspoort dd. 04/04/2010, vonnis van de Rechtbank van de Burgerlijke Stand in El Shimal dd. 26/01/2010, vonnis Federaal Hof in Ninewa dd. 26/01/2010, medisch voorschrift dd. 26/04/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

U haalt vooreerst geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u Irak heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaart namelijk dat u Irak ontvluchtte en asiel aanvroeg om bij uw echtgenoot A.(...) H.(...) A.(...) te zijn die hier in België de status van vluchteling had gekregen (zie CGVS, p. 7, 26 – zie Vragenlijst, vraag 3.5). Dergelijke beweegredenen hebben echter geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hetzelfde geldt voor de financiële problemen die u heeft in Irak (zie CGVS, p. 26), ook deze staan los van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Behalve uw vermeende financiële problemen en het feit dat u bij uw echtgenoot wou zijn, moet worden vastgesteld dat u geen problemen hebt gekend en ook geen concrete problemen vermeldt die u zou hebben ondervonden omwille van de problemen van uw echtgenoot. Bovendien moet worden vastgesteld dat er ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van de verklaringen over jullie huwelijk in Irak, waardoor het überhaupt weinig geloofwaardig dat u in Irak geassocieerd wordt met uw echtgenoot. In de eerste plaats dient te worden verwezen naar de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarin uw gezinsherenigingsaanvraag werd afgewezen omdat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk (zie beslissingsformulier, toegevoegd aan het administratief dossier). De redenen van de weigering worden in deze beslissing duidelijk geformuleerd en doen ook bij het Commissariaat-generaal ernstige twijfels rijzen over jullie huwelijk. Het Commissariaat-generaal verwijst in deze verder naar het niet overtuigende karakter van uw verklaringen over de reden waarom A.(...) verzweeg dat hij gehuwd was, waarbij hij trouwens verklaarde verloofd te zijn met een vrouw met een andere naam dan de uwe, (zie CGVS, p. 25) of waarom hij niet inging op de uitnodigingen van de politie om over jullie huwelijk te praten (zie CGVS, p. 25). Zo verklaart u dat u denkt dat uw echtgenoot niet werd uitgenodigd maar het niet weet waarom hij niet inging op de uitnodigingen. Hij zou immers alles doen opdat u bij hem kon zijn. Daarnaast beweert u dat hij had gezegd niet gehuwd te zijn omdat een smokkelaar had gezegd dat getrouwde mensen uit het land werden gezet. Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen.

Ook tijdens jullie gehoren op het CGVS doen jullie verklaringen nog verdere twijfels rijzen over jullie vermeende huwelijk. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat A.(...) in de loop van zijn asielpprocedure verklaarde dat hij verloofd, en dus niet getrouwd was. De naam van zijn verloofde zou Alia Hadji Avdal zijn die op dat moment was 20 jaar was (DVZ A.(...) vraag 31, zie gehoorverslag A.(...), 13/11/2009, p. 2 – zie gehoorverslag A.(...), 23/11/2009, p. 2), terwijl u verklaart dat jullie reeds maanden voor zijn vertrek getrouwd waren (zie CGVS, p. 17-18). Uw naam is volledig anders en anno 2009 was u 23 jaar.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u, hoewel u beweert dat u na uw huwelijk bij de familie van uw echtgenoot in Dughere bent ingetrokken en hier de helft van de tijd spendeerde (zie CGVS, p. 4, 19), eerder vaag blijft over Dughere. U weet echter niet of er Koerden, moslims (zie CGVS, p. 21) of Arabieren in het dorp woonden (zie CGVS, p. 5), wat uiteraard opmerkelijk is. Als u werkelijk meer dan anderhalf jaar in Dughere heeft gewoond mag men redelijkerwijs verwachten dat u enigszins weet welke bevolkingsgroepen er wonen. Daarbij aansluitend is het merkwaardig dat u niet weet of er in

Dughere problemen waren tussen moslims en yezidis (zie CGVS, p. 21). Verder beweert u dat uw echtgenoot samen met een vriend een winkel uitbaatte en dat u niet weet of die vriend familie van hem was (zie CGVS, p. 14, 23). Uw echtgenoot verklaart echter dat hij samen met zijn neef, dus een familielid, de winkel uitbaatte (zie CGVS, A.(...), 13/11/2009, p. 2 – zie CGVS, A.(...), 23/11/2009, p. 5). Dat u niet weet met wie uw echtgenoot al die tijd samenwerkte is weinig geloofwaardig.

In het licht van bovenstaande kunnen de documenten die u voorlegt kunnen niet overtuigen dat jullie reeds op 1 januari 2008 getrouwd waren. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de documenten van de rechtbank reeds werden voorgelegd bij de DVZ maar dat de inhoud ervan niet strookte met de verklaringen van uw echtgenoot. Bovendien legt ook u zelf weinig consistente verklaringen af over de documenten. Los van het feit dat u ongeschoold bent, blijft het zeer opmerkelijk dat u ten stelligste ontkent dat u vóór 1 januari 2008 bent getrouwd en dat de documenten op 1 januari 2008 werden opgesteld (zie CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit de vertaling van de vonnissen dat u voor de rechtbank beweerde dat u op 1 januari 2008 bent getrouwd en dat de documenten zelf pas in januari 2010 zijn opgesteld (zie Documenten, vonnis van de Rechtbank van de Burgerlijke Stand in El Shimal dd. 26/01/2010, vonnis Federaal Hof in Ninewa dd. 26/01/2010, vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dergelijke verklaringen komen bijgevolg weinig oprecht over en doen verder twijfels rijzen over de bewijswaarde van deze documenten. Daarnaast legt u een identiteitskaart (dd. 04/04/2010) voor waarop die vermeldt dat u gehuwd bent. De bewijswaarde van deze documenten is echter bijzonder relatief, aangezien er in Irak op grote schaal fraude wordt gepleegd met identiteitsdocumenten en gerechtelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien uw documenten niet worden ondersteund door consistente of geloofwaardige verklaringen, hebben ze dan ook weinig of geen bewijswaarde. Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u en A.(...) H.(...) A.(...) gehuwd waren of samenwoonden op het ogenblik dat zijn vrees voor vervolging ontstond.

Daarnaast is het frappant dat u geen duidelijkheid schept over uw reisweg. Alhoewel u meermaals werd geconfronteerd met objectieve informatie waaruit bleek dat u via Griekenland naar België kwam en dat aldaar uw vingerafdrukken werden genomen, blijft u bij hoog en laag ontkennen dat ergens uw vingerafdrukken zijn genomen u in Griekenland bent geweest en dat uw vingerafdrukken er werden afgenomen (zie DVZ vraag 17, CGVS, p. 8-9). Waar u aanvankelijk verklaart niet te weten of u via Griekenland naar hier bent gereisd, verklaart u na de confrontatie dat u nooit in Griekenland bent geweest (CGVS p.9). Bovendien blijkt het moment dat uw vingerafdrukken werden afgenomen, niet overeen met het moment waarop u verklaart Irak te hebben verlaten. Zo verklaart u op 16 juni 2012 Irak te hebben verlaten (DVZ vraag 35, CGVS p.9). Uw vingerafdrukken zijn echter in Griekenland afgenomen op 24 mei 2012. Dergelijke bedrieglijke verklaringen hebben uiteraard nefaste gevolgen voor uw (algemene) geloofwaardigheid.

Verder kan u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Irak moet vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaart dat u niet naar uw familie terug kan omdat uw familie u niet zal aanvaarden en niet voor u zal zorgen (zie CGVS, p. 26). U kan echter niet overtuigen dat dit werkelijk zo is. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw familie tot en met uw vertrek in uw onderhoud heeft voorzien (zie CGVS, p. 3-4, 26 – zie Vragenlijst, vraag 3.5). U verklaart weliswaar dat uw ouders kwaad op u zouden zijn, maar u heeft geen concrete indicaties dat dit zou resulteren in een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie CGVS, p. 27). Uw verklaring dat ze het financieel niet breed hebben, getuigt, zoals hierboven uiteengezet, niet van een vrees van vervolging volgens de criteria van de Conventie.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken.

Vervolgens moet worden gesteld dat u op basis van de financiële problemen die u inroept, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art.48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Dit probleem van louter economische aard houdt als dusdanig geen verband houdt met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daarnaast dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat

het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaand appreciatie. Uw overige identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. Het medisch attest dat u voorlegt vermeldt enkel welke medicijnen werden voorgeschreven, maar spreekt zich verder niet uit over de geheugenproblemen waarop u zich beroept (zie CGVS, p. 8, 9, 11). Op basis van uw documenten kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat u zich op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade beroept.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw echtgenoot werd beslist op basis van zijn persoonlijke verklaringen en op basis van een toenmalige veiligheidsanalyse in zijn regio van herkomst. Echter, elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden beoordeeld. Gezien bovenstaande vaststellingen kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§ 2 en 3, b) en d), 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster vraagt zich in de eerste plaats af waarom de commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van het beginsel van de eenheid van gezin. Vervolgens is verzoekster van mening dat de commissaris-generaal zich geen vragen heeft gesteld over haar behoefte aan bescherming. In dit verband stelt verzoekster dat er geen twijfel bestaat over haar Yezidi-afkomst en dat artikel 48/3, §4, b) van de vreemdelingenwet het begrip godsdienst preciseert. Hierbij verwijst verzoekster tevens naar rechtsleer van S. Bodart waarin gesteld wordt dat het feit tot een religieuze minderheid te behoren bijdraagt tot het aannemelijk maken van daden van vervolging. Hoewel zij dus deel uitmaakt van een religieuze minderheid, werd verzoekster, zo beweert zij, op geen enkel moment ondervraagd over haar geloofsovertuiging, haar deelname aan de eredienst of gedrag dat op haar religieuze overtuiging gebaseerd is. De commissaris-generaal kon dus volgens verzoekster de intensiteit van het risico niet bepalen. Volgens verzoekster dient zij het voordeel van de twijfel te genieten en behoort zij tot een kwetsbare sociale groep, zoals bedoeld in artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet, waarbij verzoekster deze definitie van een sociale groep aanhaalt. Verzoekster vult dit aan met de definitie van een sociale groep van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Als besluit meent verzoekster dat zij omwille van haar religie en haar behoren tot een bepaalde sociale groep als vluchteling moet worden erkend.

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie toe van de verblijfskaart van haar echtgenoot en een document in verband met haar zwangerschap.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat verzoekster geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat zij Irak heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster haar land van herkomst verliet om bij haar echtgenoot te zijn die in België als vluchteling werd erkend en omwille van financiële problemen in Irak. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster geen concrete problemen heeft vermeld die zij zou hebben gekend omwille van de problemen van haar echtgenoot. Bovendien, zo vervolgt de bestreden beslissing, rijzen er twijfels over de oprechtheid van verzoeksters verklaringen over haar huwelijk. In de eerste plaats stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeksters gezinsherenigingsaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgewezen omdat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. De commissaris-generaal verwijst ook naar het weinig overtuigende karakter van de verklaringen van verzoekster over A., die verzwegen had dat hij gehuwd was en zelfs verklaarde verloofd te zijn met een vrouw met een andere naam dan deze van verzoekster en die niet inging op de uitnodigingen van de politie om over het huwelijk te praten. Ook bleken de verklaringen van verzoekster over Dughere, de plaats waar zij na haar huwelijk zou hebben verbleven, eerder vaag omdat zij niet wist of er Koerden, moslims of Arabieren woonden in het dorp en of er tussen moslims en Yezidi problemen waren. Ook bleek verzoekster niet te weten dat de persoon met wie haar echtgenoot een winkel uitbaatte een familielid van deze laatste was. Omwille van deze verklaringen, zo vervolgt de bestreden

beslissing, kunnen de documenten die verzoekster voorlegt met betrekking tot haar huwelijk niet overtuigen. Hierbij wordt ook opgemerkt dat verzoekster beweerde dat de documenten op 1 januari 2008 werden opgesteld, terwijl uit de vertaling blijkt dat de documenten slechts in januari 2010 werden opgesteld, hetgeen twijfels doet rijzen over de bewijswaarde ervan. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster weliswaar een identiteitskaart voorlegt waarin staat dat zij gehuwd is, maar uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er met identiteits- en gerechtelijke documenten op grote schaal fraude wordt gepleegd. Er kan, zo meent de commissaris-generaal, niet worden besloten dat verzoekster en A. gehuwd waren of samenwoonden op het ogenblik dat de vrees voor vervolging bestond. Bijkomend wordt in de bestreden beslissing geopperd dat verzoekster geen duidelijkheid schept over haar reisweg en blijft ontkennen dat haar vingerafdrukken in Griekenland werden genomen en dat het ogenblik niet overeenstemt met het moment waarop verzoekster verklaarde Irak te hebben verlaten. De verklaringen van verzoekster dat zij niet kan terugkeren omdat haar familie haar niet zal aanvaarden, kunnen volgens de commissaris-generaal niet overtuigen. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat de financiële problemen die zij inroept van louter economische aard zijn en geen verband houden met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de beoordeling van het risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gesteld dat de situatie in de provincie Ninewa dient te worden beoordeeld en dat er aldaar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie en de impact op het leven van de gewone burger beperkt is zodat er geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Luidens §185 van de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties (UNHCR-Proceduregids) omvatten de familieleden in wier voordeel het beginsel van de eenheid van gezin kan spelen, de echtgeno(o)t(e) en de minderjarige kinderen van het gezinshoofd dat als vluchteling werd erkend. Om in aanmerking te kunnen komen voor de toepassing van het beginsel van de eenheid van gezin, is uiteraard vereist dat de huwelijks- of afstammingsband aannemelijk wordt gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt enerzijds dat verzoekster op 20 juni 2010 een gezinsherenigingsvisum aanvroeg in functie van A. die in België als vluchteling werd erkend. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde dit visum omdat het om een schijnhuwelijk ging (stuk 11, Landeninformatie, documenten gezinsherenigingsaanvraag + beslissing). Aangezien niet blijkt dat verzoekster tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend en zij niet aantoont dat deze beslissing op foute motieven berust, kan zij zich niet op haar huwelijk beroepen om haar aanverwantschap met A. aan te tonen. Tevens dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekster over haar huwelijk (stuk 3, gehoorverslag CGVS 2 augustus 2012, p. 17-18) helemaal niet overeenstemmen met deze van haar beweerde echtgenoot. Haar beweerde echtgenoot A. beweerde immers verloofd te zijn met een jongere vrouw die de naam H. A. A. droeg (stuk 11, Landeninformatie, kopie gehoorverslag + beslissing man, Verklaring DVZ, 4 november 2009, punt 31). Tenslotte wordt in de beslissing op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, Landeninformatie, document-corruption, IRQ 2012-010w, 31 januari 2012) gewezen op de onbetrouwbaarheid van de door verzoekster neergelegde identiteitskaart en de kopieën van vonnissen van de rechtbank van de burgerlijke stand (stuk 10, Documenten), waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk dient te worden gerelativeerd. Aangezien verzoekster voormelde overwegingen, waaruit blijkt dat zij niet heeft aangetoond dat zij wel degelijk met A. gehuwd is, niet in het minst weerlegt, kan het beginsel van eenheid van gezin geen toepassing vinden. De kopie van de verblijfskaart van haar beweerde echtgenoot (Verzoekschrift, bijlage 2) vormt evenmin een bewijs van haar beweerde huwelijksband.

2.6. Voor zover verzoekster zich baseert op haar Yezidi-origine en stelt dat zij tot een religieuze minderheid en een kwetsbare sociale groep behoort, waarbij zij verwijst naar de definities van de begrippen godsdienst en sociale groep uit de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het louter aanhangen van een bepaalde religieuze overtuiging of het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker persoonlijk wordt vervolgd (cf. RvS 2 december 2003, nr. 125.953). Er dient te worden aangestipt dat verzoekster bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat zij zelf niets te vrezen had bij een terugkeer naar haar land van herkomst (stuk 7, Vragenlijst, 2 juli 2012, p. 3). Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoekster te kennen dat zij niet wil terugkeren naar Irak omdat zij niet zonder haar echtgenoot wil leven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 2 augustus 2012, p. 26). Voor het overige haalde verzoekster financiële problemen en problemen met haar familie aan die niet als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin kunnen worden gekwalificeerd (Ibid, p. 26-27), zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Het feit dat verzoekster niet uitdrukkelijk werd bevraagd over haar

Yezidi-origine biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Aangezien er geen enkele concrete indicatie is dat verzoekster omwille van haar religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep aan vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld, kan het voordeel van de twijfel te dezen geen toepassing vinden.

2.8. Met betrekking tot het document over haar zwangerschap dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 3), merkt de Raad op dat dit niet werd voorgelegd aan het oordeel van de commissaris-generaal zodat deze laatste geen onzorgvuldigheid beging door hiermee geen rekening te houden en de bestreden beslissing op dit punt niet met een motiveringsgebrek is behept. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze haar zwangerschap een invloed heeft op de beoordeling van haar vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden weerhouden. De commissaris-generaal heeft op redelijke en afdoende wijze, met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besloten tot de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel, waarin verzoekster de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanvoert, stelt zij dat de motieven die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vermeldt door diens eigen bronnen worden tegengesproken omdat hierin te lezen staat dat de situatie voor bepaalde groepen in Ninewa en Kirkuk voornamelijk voor niet-moslims nog steeds risicovol is. Verzoekster meent dat de Yezidi als minderheid nog steeds een doelwit blijven waardoor zij voldoet aan de voorwaarden van de subsidiaire bescherming. Zij is, zo besluit verzoekster, in elk geval in de onmogelijkheid om naar Irak terug te keren en heeft ook het recht om bij haar man te blijven.

2.11. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De Raad stelt vast dat verzoekster na een selectieve lezing van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Ninewa/Kirkuk, 31 juli 2012) meent dat zij voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming omdat de situatie voor niet-moslims in Ninewa risicovol zou zijn. Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoekster op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar Yezidi-origine in Irak problemen zou hebben gekend. De blote bewering van verzoekster dat de Yezidi een doelwit blijven, volstaat niet om in haren hoofde een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het betoog van verzoekster noopt evenmin tot een andere beoordeling dan deze van de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Ninewa in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er werd geen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN